

Aleksandersen lagde sig triumferende tilbage mod Stoleryggen og raabte: „Hør!“

„Men desværre har jeg ogsaa en anden Meddelelse at gøre,“ fortsatte Tyrstrup. „Jeg er overbevist om, at den vil vække dyb Beklagelse ikke alene i denne Forsamling men hos alle dem, for hvem Fremtidsmaalet har været en fredelig Samvirken af Folkets Kræfter til Bedste for vort fælles Fædreland. Enslev meddeler mig, at han — vor mangeaarige Fører og første Kraft — udmelder sig af Partiet.“

Efter disse Ord lød der ingen Hør. I nogle Øjeblikke var der en Stilhed i den dystre Sal, som om et Lyn var slaaet ned. Man stirrede paa Tyrstrup, mens Ophidselse, Angst og Forlegenhed kæmpede om Herredømmet i alle Sind.

Saa rejste der sig højlydte Protester fra mange Sider.

„Det maa ikke ske!“ sagde en gammel Bonde grædefærdig. Men Lærer Tanning raabte:

„Det er Forræderi!“

Og hans Ord blev gentaget af flere.

Gjærup sad lamslaaet med Haanden omkring Hagen og stirrede ud gennem Brillerne med Øjne saa runde og mørke som en Natugles. Ved en lynsnar Manøvre havde Enslev paany slaaet ham Mordvaabnet ud af Haanden og narret ham for hans Hævn.

Alle var paa det rene med, at Enslevs Udmeldelse betød en Undsigelse, at den indvarslede en ny Sværdtid, Stormtid, Ulvtid i Stedet for den Fred, som mange havde haabet paa.

Da der endelig var bleven lidt Ro i Salen, fortsatte Tyrstrup. Han sagde, at de — ofte miskendte — Bestræbelser, der var gjort for at afværge denne triste Katastrofe, altsaa ikke var bleven kronede med Held. Han havde dog det Haab, at Sammenholdet i Partiet skulde vise sig stærkt nok til at modstaa ogsaa denne svære Rystelse, og han bad alle de Tilstedeværende tilsige ham og det øvrige Ministerium deres virksomme Støtte i den bitre og sørgelige Kamp, der sikkert forestod.

Som Svar herpaa sprang Lærer Tanning op og raabte:

„Danmark leve!“